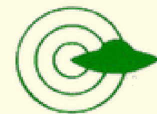
Skandinavisk UFO Information

Danmarks UFO Forening

UFO-Mail nr. 181 12. september 2014

Når ufomyter har ofre

Af Henning Dethlefsen

Historier om møder mellem ufoer og fly er bestemt ikke sjældne. I langt de fleste tilfælde er der blot tale om observationer, men i enkelte tilfælde ender historien ikke godt for piloten. Den 8. september 1970 forsvandt den amerikanske jagerpilot William Schaffner sporløst over Nordsøen, efter han angiveligt forsøgte at afskære en ufo. Ufologernes spekulationer blev næret af 30 års hemmeligholdelse fra myndighedernes side og resulterede i en omfattende mytedannelse. I 1990'erne spredtes rygterne på nettet og blev også læst af de chokerede efterladte. I 2002 fik Schaffners familie adgang til myndighedernes informationer om sagen og dermed til sandheden om, hvad der i virkeligheden var sket. For nyligt fortalte pilotens yngste søn Michael om den tragiske sag i en artikel i tidsskriftet *FlyPast*.

Det var en stormfuld septembernat i 1970. Kaptajn William Schaffner var på togt over Nordsøen ud for Englands østkyst. Schaffner var 28 år gammel og kom fra Ohio, hvor han havde kone og tre sønner. Han havde fløjet missioner i Vietnam, men var nu på udveksling i det britiske flyvevåben og udstationeret i Binbrook i Lincolnshire, hvor han fløj en jager af typen English Electric Lightning.

English Electric Lightning har en meget speciel fremtoning. De ekstremt kraftige motorer er placeret oven på hinanden med indsugningen i næsen og ikke som mere almindeligt ved siden af hinanden og med indsugninger i vingeroden. Hertil kommer ekstremt tilbagestrøgne vinger.

En English Electric Lightning var skræddersyet til i rekordfart at klatre op i store højder for at bekæmpe angribende sovjetiske bombere bevæbnet med atomvåben. Schaffner var netop blevet sendt i luften for at afskære et ukendt signal, som var blevet opfanget af den britiske jordradar. Men pludselig var signalet fra Schaffners eget fly forsvundet fra radaren.

En måned senere bjærgede man Schaffners Lightning fra Nordsøens bund. Flyet var ikke blot overraskende intakt, men cockpittet var også lukket, og katapultsædet ikke udløst. Kaptajn William Schaffner var ikke at finde nogen steder. RAF undersøgte sagen grundigt, og der blev også udfærdiget en rapport i 1972. Men af sikkerhedshensyn - det var jo under Den Kolde Krig - blev rapporten i sin helhed hemmeligholdt. Sagen blev fremstillet som et uheld, og familien fik at vide, at Schaffner var omkommet under udførelsen af sine pligter. Det slog man sig så til ro med.

Den mystiske whistleblower

I 1992 tog rygterne om en ufobortførelse imidlertid for alvor fart, da der blev udgivet to sensationelle artikler i The*Grimsby Evening News* skrevet af journalisten Pat Otter. Grimsby havde været den havneby, hvor skibet med Schaffners bjærgede Lightning lagde til 22 år tidligere. Redaktionen var blevet kontaktet af en mystisk person, som hævdede at have været med på holdet, som undersøgte flyet, og nu ønskede at afsløre over for offentligheden, hvad der i virkeligheden var sket.

Otter hævdede senere, at han ikke troede på denne „whistleblower", som ønskede at forblive anonym, men at historien var for god til ikke at komme på tryk. Otters kilde fortalte nu, at antallet af ufomeldinger over Nordsøen var steget dramatisk i efteråret 1970. Den 8. september kl. 20.15 opfangede radaren på Shetlandsøerne endnu engang et uidentificeret signal, hvorefter der blev iværksat en specialoperation. Lightning-jagere gik på vingerne, men inden de kunne nærme sig objektet, drejede det af og forsvandt med en fantastisk hastighed. Nu greb en højere NATO-instans ind. Der blev oprettet konstant patruljering, men alligevel lykkedes det ikke at fange en eneste af de ufoer, som dukkede op i løbet af natten.

Udsendte et kraftigt blåt lys

Otters hemmelige kilde havde også mere konkrete informationer i form af en afskrift af Schaffners sidste ordveksling med jordradaren, som befandt sig på flyvevåbnets base ved Patrington. Ifølge denne afskrift havde Schaffner meldt tilbage, at han havde observeret og nu forfulgte et kegleformet objekt, som udsendte et meget kraftigt blåt lys. Objektet var desuden under ledsagelse af en rugbyformet, glasagtig genstand. Herefter havde Schaffner blot kunnet nå at sige:

„Vent lidt, den vender rundt ... og kommer lige imod mig ... jeg foretager en undvigemanøvre ... "

Dette var det sidste, man hørte til Schaffner. Herefter smeltede hans radarsignal sammen med ufoens og tabte højde for til sidst helt at forsvinde.

En måned senere blev flyet så fundet på havets bund ca. 20 km ud for East Yorkshires kyst. Med denne afskrift havde man således tilsyneladende et konkret bevis for, at Schaffners forsvinden skyldtes et dramatisk møde med et uidentificeret flyvende objekt, og at myndighederne var involveret i en mørklægning af sagen. Især detaljen med det lukkede cockpit bekræftede, at der måtte være foregået noget mystisk, og at Schaffner sandsynligvis var blevet bortført.

Tony Dodd og den store sammensværgelse

I 1999 fik skruen så endnu en omgang. Tony Dodd, en tidligere politibetjent, som nu beskæftigede sig med ufoer, udgav bogen *Alien Investigator*. Her blev der føjet yderligere detaljer til historien om Schaffners forsvinden. Dodd hævdede i bogen, at flere andre radaranlæg havde opfanget Schaffners ufo, og at endog NORAD (North American Aerospace Defense Command), det amerikanske forsvars gigantiske atomvåbensikrede bunkeranlæg i Cheyenne Mountain i Colorado, blev sat i fuldt alarmberedskab.

Tony Dodd (1935-2009)

Dodd hævder i sin bog, at præsident Nixon „næsten sikkert" var involveret, og at man fra amerikansk side forlangte, at det lige netop var amerikaneren Schaffner, som skulle sidde ved roret i den Lightning, som skulle afskære objektet. Desværre brugte også Dodd fortrinsvis anonyme kilder, hvilket selvsagt besværliggjorde efterforskningen en hel del.

Ufoefterforskeren Tony Dodd var i sig selv en interessant person, som på mange måder minder om Fox Mulder fra tv-serien *X-Files*. I 1978, medens han var på patrulje i sin politibil sammen med en kollega, så han en flyvende tallerken. Herefter begyndte han at skrive om fænomenet og havde flere ufooplevelser. Hovedsageligt i øde egne i England. Han fortalte også om, hvordan han mange gange var blevet truet af myndighederne, fordi han sad inde med farlige oplysninger.

Kort tid før sin død udtalte Dodd sig om aliens, som med skumle hensigter infiltrerede menneskeheden, og som blev jagtet af myndighederne. Væsnerne var ekstremt menneskelignende og kunne kun kendes på deres misformede hænder. Enhver, som kom for tæt på denne sandhed, risikerede at blive ryddet af vejen. Flere påpegede senere, at hele historien (inklusive detaljen med de misdannede hænder) i mistænkelig grad mindede om plottet i den gamle amerikanske tv-serie *The Invaders* fra 1967-68, og alle Dodds kilder til disse informationer var sædvanen tro, og som i tilfældet med Schaffners forsvinden, anonyme. Tony Todd døde i 2009 af en hjernesvulst, som han hævdede myndighederne havde givet ham.

En ganske anden historie

I 2000 stødte William Schaffners sønner på alle disse påstande om deres fars død på internettet og blev selvfølgelig chokerede. Familien havde aldrig haft grund til at tro andet, end at deres fars død skyldtes en tragisk ulykke. Men den oprindelige rapport fra 1972 var stadig hemmeligstemplet. Heldigvis lykkedes det gennem et samarbejde med BBC i 2002, som var i gang med at forberede et afsnit i serien *Inside Out North*, at få det britiske forsvarsministerium til at frigive rapporten. Og her åbenbarede der sig for den lettede familie en ganske anden historie, end den medierne og ufologerne havde spundet siden 1992.

Rapporten indeholdt ikke kun fotografier af Schaffners Lightning med det lukkede cockpit, men også en afskrift af den ulykkelige pilots sidste samtale med jordradaren. Og her blev det bekræftet, at „afskriften", som den hemmelige kilde havde leveret til Otters to artikler i 1992, var et gennemført svindelnummer.

Den ægte afskrift viste, at Schaffner blot havde observeret „et sæt lys". Altså slet ikke noget med et kegleformet objekt, som udsendte et skarpt, blåt lys eller en glasagtig rugbyfodbold. Det ene lys tilhørte Schaffners wingman, endnu en Lightning, medens det andet lys, altså selve objektet, tilhørte en Schackleton. Denne ældre 4-motorers propeldrevne flyvemaskine fløj ekstremt lavt og langsomt, og Schaffner havde tydeligvis svært ved at manøvrere sin egen højhastighedsjager i forhold til Schackleton-maskinen.

Afskriften ender med jordradaren, som forgæves forsøger at få kontakt med Schaffner. Rapporten konkluderer, at Schaffner i dette øjeblik har ramt havoverfladen. Dette bekræftes af piloten i den anden Lightning samt besætningen på Schackleton-maskinen, som kort forinden havde observeret Schaffner faretruende tæt på de stormfulde bølger.

Schackleton-bombefly.

Ikke en ægte mission, men en øvelse

Rapporten afslører desuden, at der slet ikke var tale om en „ægte" mission, men derimod om en øvelse, en såkaldt TACEVAL - TACtical EVALuation exercise. Øvelsen gik ud på at teste piloternes evner i at afskære og reagere korrekt på indtrængende fly, det være sig fjendtlige eller venligtsindede. I dette tilfælde var en Schackleton blevet sendt op om dagen, og i løbet af natten blev piloterne så sendt afsted en efter en eller i par for at afskære og herefter skygge den. Det gav god mening, idet de fleste sovjetiske maskiner, som opererede over Nordsøen, var russiske 4-motorede maskiner af typen Bear med lignende evner som Schackletonen.

Sovjetisk Bear-bombefly (Tu-95) ledsaget af en Lightning.

Under Den Kolde Krig sendte Sovjetunionen nærmest rutinemæssigt disse fly via internationalt luftrum langs Norges kyst mod syd og udover Nordsøen. For at TACEVAL-øvelserne skulle være så realistiske som muligt, blev piloterne holdt i det uvisse med hensyn til detaljerne. Og målet for deres øvelse, altså Schackleton-maskinen, kan således teknisk set betegnes som en ufo - altså et uidentificeret flyvende objekt.

Når myndighederne holdt rapporten hemmelig i 30 år, skyldtes det først og fremmest ønsket om ikke at afsløre flyvevåbnets procedurer og taktik over for den store modstander i øst, Sovjetunionen.

En grundig rapport rydder op i mystikken

I løbet af natten den 8. september 1970 blev medlemmerne af Schaffners eskadrille sendt afsted en efter en. Men da det blev Schaffners tur til at lette, blev hans ordrer ændret, og hans fly kaldt tilbage. Reglerne krævede faktisk, at Lightningen nu skulle igennem et tjek, inden den kunne få lov til at lette igen. Men imod alle regler, sandsynligvis for at kunne være i luften så hurtigt som muligt, aflyste Schaffner dette tjek. Da han senere var lettet, fandt man papirerne, som han skulle underskrive efter tjekket, liggende på landingsbanen. Uden underskrift!
Schaffner var uden tvivl en erfaren pilot. Han havde fløjet mange missioner i Vietnam, dog ikke i Lightning, og ikke i den slags missioner, han nu blev udsat for. At skygge en maskine kan under visse omstændigheder være langt sværere end blot at afskære den. Især hvis forskellen i hastighed er stor, og det hele foregår i lav højde over et stormomsust hav midt om natten. Dette var ikke noget, som Schaffner var trænet i. Hertil kom, at Schaffner netop havde været på en anden træningsmission og derfor sandsynligvis ikke var helt på toppen. Der kan således ifølge rapporten opregnes en række grunde til, at Schaffner styrtede i Nordsøen den skæbnesvangre nat i 1970.
At katapultsædet ikke var udløst, skyldtes en konkret defekt, som blev opdaget, da man undersøgte Lightningen efter bjærgningen. Sandsynligvis ramte Lightningen havoverfladen fra lav højde og i relativt lav hastighed, hvilket forklarer de ret ringe skader på flyet. Eksperter på området bekræfter, at Lightningen var et særdeles robust fly.
Da katapultsædet ikke virkede, nåede Schaffner, inden flyet sank, at åbne cockpittet og springe i vandet. Her omkom han pga. kulden, eller fordi han druknede, og hans lig blev ført med strømmen. Utallige sømænd og piloter er forsvundet på denne måde.
Schaffners Lightning lagde sig på havbunden, og efterhånden som det hydrauliske tryk forsvandt, lukkede cockpittet sig af sig selv.
Rapporten om Schaffners ulykkelige endeligt er særdeles grundig og på over tusind sider med vidneudsagn, kort, fotografier af fly, cockpit, det fejlbehæftede katapultsæde osv. Hvis der skulle være tale om en konspiration fra myndighedernes side, er der rigtig mange mennesker, som lyver. Den omfangsrige rapport er i dag offentlig tilgængelig og kan findes i The National Archives i Kew.

En lærerig ufohistorie

Det kunne nu være fristende at afvise den tragiske historie om Schaffner som endnu en falsk ufohistorie og så blot bevæge sig videre til den næste. Men det ville helt sikkert være at skylle barnet ud med badevandet. Denne historie er nemlig særdeles lærerig.
Først og fremmest belyser den risikoen ved brugen af anonyme kilder. Kilder, hvis oprindelse ikke kan spores tilbage til deres oprindelse, er nærmest værdiløse, hvis ikke deres påstande samtidig kan bekræftes fra anden side. Otters hemmelige kilde, hvis falske oplysninger var den vigtigste grund til alle ufomyterne, viste sig at være utroværdig. Faktisk må det største mysterium i sagen efterhånden siges at være denne kildes identitet og motiv til at bringe et sådant svindelnummer til torvs.
Det blev meget tidligt påpeget, at der var ting i afskriften fra den hemmelige kilde, som ikke kunne stemme, men da malede ufomøllen allerede og var ikke til at stoppe. Tony Dodds påstande i bogen *Alien Investigator*, som også byggede på anonyme kilder, virker på baggrund af rapporten fra 1972 som ren fantasi. Hvis der i en ufohistorie gøres brug af anonyme kilder, og det gælder også i disse photoshop-tider for fotografier og film, bør det i sig selv være et advarselssignal.

Desuden viser historien, hvor meget værd konspirationsteorier har som argument for både det ene og det andet. At myndighederne skjuler sandheden, er i virkeligheden tit en dårlig undskyldning for ikke at levere varen, nemlig en fornuftig begrundelse for, at det, man siger, har grund i virkeligheden.
Schaffner-sagen viser, at myndighederne meget vel kan have en grund til hemmeligholdelse, uden at det behøver indeholde en forudsætning om en hemmelig viden om aliens. Historien viser desuden, at alle disse informationer og argumenter fra myndigheder og eksperter absolut ingen betydning har for de ægte ufotroende. Tony Dodd, forklarede fx til *Inside Out* efter frigivelsen af rapporten:
„Jeg tror aldrig, vi vil nå til bunds i, hvad der skete, for RAF ville aldrig indrømme, at en ufo kunne være involveret.“
Informationer fra modparten accepteres med andre ord kun så længe, de bekræfter det, man i forvejen tror på. Men historien viser også, at ufohistorier ikke er uden omkostninger. Der ligger rigtige menneskeskæbner bag. Som også Michael Schaffner i juli-nummeret af *FlyPast Magazine* forklarede, så havde uforygterne om hans far konsekvenser for familien. Den holdt sorgen i live hos de efterladte. Måske nogen burde skænke det en tanke, inden de næste gang sætter uforygter i omløb.

Kilder:

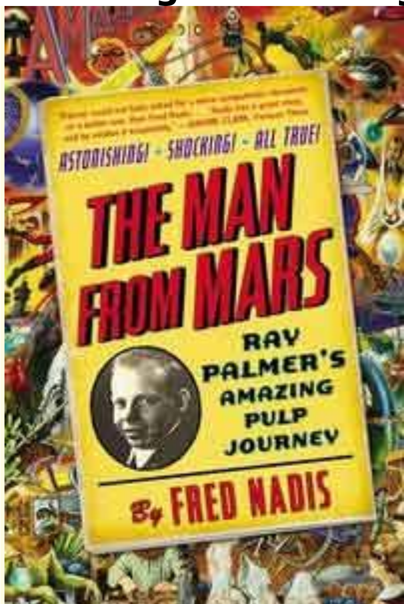
http://drdavidclarke.co.uk/2014/05/30/foxtrot-94-a-cold-war-mystery-solved,
http://drdavidclarke.co.uk/national-archives-ufo-files-7/national-archives-ufo-files-3,
http://drdavidclarke.co.uk/secret-files/captain-schaffners-last-flight,
www.bbc.co.uk/insideout/yorkslincs/series1/alien-abduction.shtml,
www.amazon.co.uk/Alien-Investigator-Britains-Leading-Detective/dp/0747222851,
http://projectcamelot.org/john_robie.html,
www.youtube.com/watch?v=VEzv04yqzi8&list=PLvBe4Kmsl0_9vfCoTlVGQVaLgd9dmJQNZ
www.telegraph.co.uk/news/5031630/UFO-files-USAF-pilots-death-explained.html
www.crowdedskies.com/tony_dodd_foxtrot94.htm og
www.youtube.com/watch?v=fC0ZBAjREOM.

Manden fra Mars

Raymond Arthur Palmer (1910-1977).

Af Kim Møller Hansen

Bogen *The Man from Mars* er den velskrevne historie om det usædvanlige menneske Ray Palmer, der voksede op som en outsider. En voldsom trafikulykke som 7-årig og adskillige efterfølgende komplikationer og mislykkede operationer gjorde ham til en pukkelrygget krøbling på knapt 1 m og 25 cm. I sine unge år frygtede han at blive en ulykkelig „ensom ulv“, men han blev lykkeligt gift, fik tre børn og hans kvikke hoved, livlige fantasi, iværksættertrang og talent for at skrive gav ham en lang karriere som skribent og redaktør inden for science fiction, ligesom han kom til at præge ufomytens udvikling i dens tidlige år.

Fred Nadis: *„The Man from Mars - Ray Palmer's Amazing Pulp Journey*“, 290 sider, illustreret, indbundet. Tarcher Penguin 2013.

Ray Palmer var en glødende science fiction-fan og udgav sit første science fiction-blad - *The Comet* - i maj 1930. I perioden 1938-49 var han redaktør for *Amazing Stories*. Bladet skrantede, da han overtog det, men han fik hurtigt vendt udviklingen og bjergtog det unge publikum.

Forsiderne var altid et helt kapitel for sig og viste ofte meget unge og smukke kvinder som viljeløse ofre eller seje heltinder, og under alle omstændigheder iført så lidt tøj, at der ikke var overladt meget til fantasien.

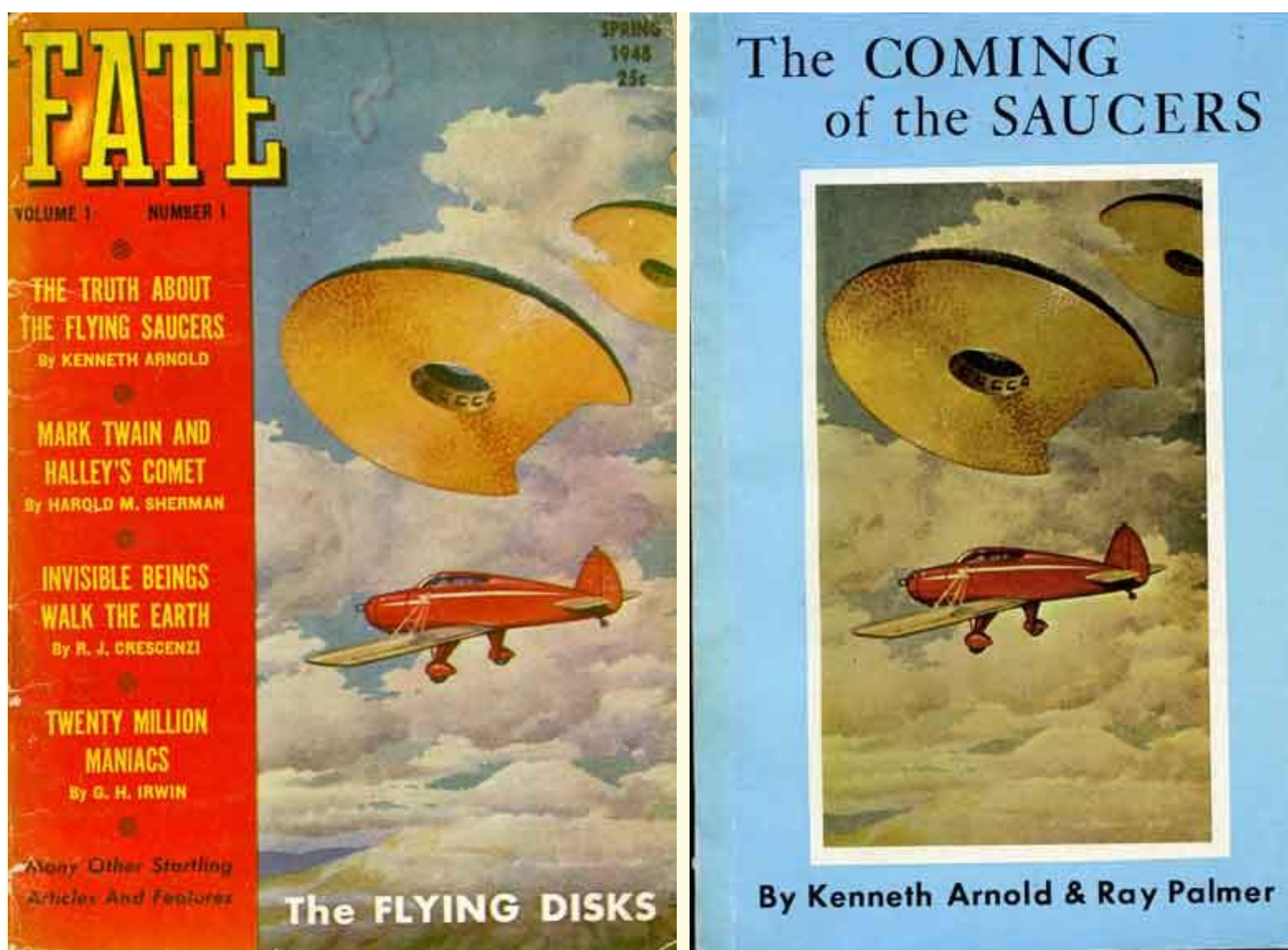
Palmers skribentvirksomhed og listen over de tidsskrifter, han stod bag, er meget omfattende. Han skrev under utallige pseudonymer, og blev især kendt for sin gode kontakt med læserne. Hans ledere og svar på læserbreve gav tusindvis af loyale læsere og skabte indimellem debat. Palmer kunne også være kontroversiel. Ikke mindst hans mange artikler om Shaver Mysteriet skilte vandene.

Da Palmer i 1949 forlod *Amazing Stories*, opfandt han bladet *Fate* og tog hul på en ny æra med beretninger fra mystikkens verden og historier om ufoer eller flyvende tallerkener, der for Palmer var gådefulde og potentielt indbefattede noget dommedagsagtigt.

I det første nummer af *Fate* var hovedhistorien Kenneth Arnolds nu klassiske ufooplevelse fra 24. juni 1947. Palmer blev ven med Kenneth Arnold og fik ham involveret som efterforsker i Maury Island-hændelsen, som viste sig at være et svindelnummer krydret med en tragisk flyulykke. Endelig forfattede Palmer og Arnold sammen bogen *The Coming of the Saucers* (1952).

Ray Palmer (i midten) fotograferet i 1939 sammen med to kolleger på bladhuset Ziff-Davis.

I 1983 skrev forfatteren John Keel i en artikel, at Ray Palmer var „manden der opfandt de flyvende tallerkener“. Fred Nadis mener, at det nok er at tage munden for fuld, men viser også i *The Man from Mars*, at Ray Palmer var meget aktiv i ufomytens barndom og med sine artikler i bl.a. tidsskrifterne *Amazing Stories*, *Fate*, *Flying Saucers From Other Worlds* samt *Flying Saucers*, *The Magazine of Space Conquest* var med til at forme folks opfattelse af ufooplevelser og holde liv i interessen for ufomyten i en periode, hvor det amerikanske flyvevåbens holdning til ufomyten blev stadigt mere skeptisk.

I første halvdel af 1950'erne blev der dannet mere end 150 kontaktperson-orienterede ufoklubber i USA. Mange af disse klubber tog med tiden form som flyvende tallerken-religioner eller sekter med kontaktpersoner som deres profeter og håb. Palmers tidsskrifter og bogforlag blev disse bevægelsers kanal ud til den store offentlighed.

I 1976 besluttede Ray Palmer pga. svigtende helbred at slå tidsskrifterne „Search" og „Flying Saucers" sammen til et tidsskrift i stort format og ansatte James Oberg til at redigere både „Flying Saucers" og „Space World Magazine". „Space World Magazine" blev grundlagt i 1960 og i 1963 købt af Ray Palmer. Tidsskriftet eksisterede indtil december 1988.

Fred Nadis har også skrevet bogen Wonder Shows: „Performing Science, Magic, and Religion in America", 319 sider, illustreret, indbundet, Rutgers University Press 2005 - med det i ufosammenhæng meget interessante kapitel „Flying Saucers" om 1950'ernes kontaktpersoner, new age-sammenkomsterne ved Giant Rock i Californien, filmen „The Day the Earth Stood Still"s indflydelse på George Adamskis beskrivelse af rumbrødrene, Gabriel Greens kampagne for at blive „Space Age President", Otis T. Carrs frienergimaskiner - og meget, meget mere.

Læs ufo-beretninger på www.ufo.dk

Seneste indberetninger til SUFOI om ufo-oplevelser kan ses på www.ufo.dk under *Observationer*.

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2015

- og vælg en bog

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener. Du kan læse om SUFOI's formål og vision her.
Du kan med et økonomisk bidrag på kr. 250 - og naturligvis gerne mere - gøre det muligt for os fortsat at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser.
Vi håber, at rigtig mange vil fortsætte med at bakke op om vores arbejde ved at blive medlem af støttekredsen.
Betaling kan foretages på girokonto 9 11 77 25 eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummeret (fx B-075) på den ønskede, gratis titel.
Som medlem af SUFOI's Støttekreds har du ingen forpligtelser over for foreningen. Støttebeløbet gælder for et år.

UFO-Mail udgives af Skandinavisk UFO Information.